

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud: Iu. Potînga)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: M. Anton, I. Secrieru, V. Cotorobai)

ÎN C H E I E R E

22 septembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Iurie Bejenaru
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Vorobiova Iulia,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe
Acțiuni „Termoelectrica” în interesele ÎMGFL-21 împotriva Iuliei Vorobiova cu
privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei din 04 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 21 ianuarie 2017, Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” (SA „Termoelectrica”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva Iuliei Vorobiova cu privire la încasarea datoriei pentru consumul energiei termice pentru perioada martie 2013 –septembrie 2016 în sumă totală de 9 974,38 de lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, ÎMGFL-21 în baza contractului de livrare-utilizare a energiei termice în apă caldă nr. 6021 din 01 octombrie 2006, încheiat între SA „Termoelectrica” (până la redenumire SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 2 Chișinău” – succesorul în drepturi al „Termocom” SA în procedura falimentului) și ÎMGFL-21, ultima și-a asumat obligația de a achita lunar plata pentru utilizarea energiei termice furnizate. Din cauza neonorării obligațiilor de plată a ÎMGFL-21 la 15 noiembrie 2016, s-a format o datorie în sumă totală de 36 348 514,38 de lei, devenind de fapt debitorul SA „Termoelectrica”.

Totodată, a învederat că, în urma consumului de energie termică ÎMGFL-21 a prestat la rândul său servicii de gospodărire comunală, inclusiv energie termică, la toți proprietarii/chiriașii/locatarii apartamentelor/încăperilor locuibile și nelocuibile ai blocului locativ gestionat, care la rândul său a beneficiat de serviciul prestat și au obligația de a achita în termen contravaloarea lor, conform facturilor primite, iar în caz de neachitare, ÎMGFL-21 este în drept să acționeze consumatorii în judecată pentru încasarea datoriei și chiar are obligația de a o face pentru a stinge creanța sa față de SA „Termoelectrica” din contul achitărilor efectuate de către consumatorii restanți.

A susținut că, ÎMGFL-21 nu a acționat în judecată consumatorii restanți, inclusiv pe Vorbiova Iulia pentru încasarea datoriei pentru consumul energiei termice pentru perioada martie 2013 –septembrie 2016, în mare parte din lipsa mijloacelor financiare pentru achitarea taxei de stat și altor cheltuieli de judecată.

În consecință, ÎMGFL-21 a omis exercitarea drepturilor sale, fapt care îl pune în imposibilitate de a achita creanțele sale față de SA „Termoelectrica”, cu riscul de a nu-și putea satisface creanța.

A menționat că, conform extrasului din Registrul bunurilor imobile, Iulia Vorobiova este proprietara apartamentului nr. XXXXX situat în mun. XXXXX, str. XXXXX XXXXX.

Conform informației privind situația despre achitarea serviciilor locativ-comunale, pârâta a acumulat o datorie la plata energiei termice în mărime de 9 974,38 de lei, formată în perioada martie 2013 – septembrie 2016.

Reținând prevederile art. 51 alin. (4) al Legii nr. 75 din 30 aprilie 2015 cu privire la locuințe, conform căruia, plata pentru serviciile prestate necontorizate în locuință se efectuează conform indicatorilor contoarelor instalate la bloc și se repartizează de către administrator pentru fiecare locuință necontorizată în funcție de suprafața ei totală, reclamantul a indicat că se constată că obligațiunea de achitare a costului serviciilor prestate de energie termică urmează a fi pusă în sarcina beneficiarilor, în speță, Vorobiova Iulia care a negat în totalmente obligațiile de plată, deși a fost înștiințată prin intermediul facturilor de plată și reclamației despre riscul de a fi acționat în judecată în cazul neachitării plăților restante.

Astfel, exercitând acțiunea obligă, SA „Termoelectrica” a îndeplinit în realitate acțiunea debitorului său ÎMGFL-21 și drept efect al acțiunii obligate este încasarea din contul Iuliei Vorobiova în beneficiul ÎMGFL-21 a datoriei pentru consumul energiei termice în sumă totală de 9 974,38 lei pentru perioada martie 2013 – septembrie 2016 și a cheltuielilor de judecată suportate de reclamant pentru judecarea cauzei.

Prin hotărârea din 27 ianuarie 2020 a Judecătoria Chișinău, sediul Centru s-a admis acțiunea obligă înaintată de SA „Termoelectrica” în interesele ÎMGFL-21 împotriva Iuliei Vorobiova. S-a încasat din contul Iuliei Vorobiova în beneficiul ÎMGFL-21 datoria pentru consumul de energie termică acumulată pentru perioada martie 2013 – septembrie 2016 în sumă de 9 974,38 de lei și suma de 299,24 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Invocând netemeinicia hotărârii primei instanțe, la 12 februarie 2020, Iulia Vorobiova, a contestat cu apel hotărârea primei instanțe, solicitând casarea acesteia cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia din 04 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Iulia Vorobiova și s-a menținut hotărârea din 27 ianuarie 2020 a Judecătoria Chișinău, sediul Centru, emisă în cauza civilă la acțiunea oblică înaintată de SA „Termoelectrica” în interesele ÎMGFL-21 împotriva Iuliei Vorobiova cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată.

Pentru a decide astfel, prin prisma art. 512 alin. (1), art. 572 alin. (1) și alin. (2), art. 598, art. 599, art. 600, art. 917 Cod civil, pct. 17 din Regulamentul cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor/locative, comunale și necomunale pentru fondul locativ, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002, raportate la circumstanțele cauzei, evaluând soluția primei

instanțe prin prisma raționalismului pretențiilor înaintate în raport cu circumstanțele de fapt și de drept invocate, Colegiul a considerat concluzia instanței de fond ca întemeiată.

În context, Colegiul a reținut ca fiind justă concluzia instanței de fond privind admiterea integrală a pretențiilor din acțiune. Or, odată ce Iulia Vorobiova avea calitatea de consumator la serviciile locativ-comunale, le-a acceptat fără careva obiecții și le-a utilizat în interesul propriu, corespunzător și-a asumat și obligația de a le achita, deoarece se prezumă acordul tacit atât cu volumul și calitatea prestată, cât și cu sumele indicate în facturi.

Aderent, Colegiul a învederat că, consideră corectă constatarea instanței de fond, privind apariția dreptului SA „Termoelectrica” de a înainta acțiune în interesul debitorului său doar de la data când a aflat despre existența datoriei consumatorului final, Iulia Vorobiova. Astfel, potrivit datelor prezentate de către SA „Termoelectrica”, ultima a aflat despre datoria apelantei mult după februarie 2013 și, corespunzător, potrivit dispozițiilor art. 599 alin. (1) Cod civil, a înaintat acțiune către debitorii debitorului său la momentul când a constatat despre existența unei creanțe certe, lichidă și exigibilă, deoarece ÎMGFL-21, urmare a unor situații și împrejurări necunoscute, în dauna creditorului, a refuzat sau a omis să acționeze debitorii săi în instanță.

Colegiul a respins argumentul Iuliei Vorobiova, referitor la aplicarea termenului general de prescripție în privința sumei contestate de 9 974,38 de lei deoarece, după cum a fost indicat anterior, pentru SA „Termoelectrica”, termenul de adresare în instanța de judecată cu acțiune a început a curge cu mult după această perioadă, din momentul când reclamantul/creditor a aflat despre existența unei datorii care să răspundă criteriilor art. 599 alin. (1) Cod civil/în vigoare la data producerii faptului juridic. Or, SA „Termoelectrica” nu a avut raporturi juridice directe cu consumatorii finali, inclusiv cu pârâta/apelantă Iulia Vorobiova, ultima fiind facturată și, corespunzător, fiindu-i livrat agentul termic de către gestionarul blocului locativ ÎMGFL-21, care a și eliberat facturile pentru serviciul livrat.

La 14 iunie 2021, Iulia Vorobiova, a declarat recurs, concretizat ulterior, solicitând casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de fond.

În motivarea recursului s-a indicat că instanțele de judecată la examinarea cauzei au încălcat esențial și au aplicat eronat normele de drept material, precum și au dat o apreciere greșită materialului probator, ceea ce a dus la adoptarea unei soluții neîntemeiate.

Totodată, s-au invocat aceleași argumente și circumstanțe factologice care au fost invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele ierarhic inferioare, cărora le-a fost dată apreciere, redând conținutul prevederilor normelor legale, dar fără a demonstra prin careva probe, încălcarea sau aplicarea eronată de către instanțele de judecată a normelor legale aplicabile speței.

În contextul prevederilor art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 04 februarie 2021 și a expediat-o participanților la proces la data de 08 aprilie 2021 (f.d. 220, vol. I), or, la actele cauzei nu se regăsește dovada de recepționare a acesteia de către participanții la proces.

Astfel, recursul declarat la 14 iunie 2021, este în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Prin prisma art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la 02 iulie 2021 instanța de recurs a comunicat intimaților recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței (f.d. 9, vol. II), or, până la data examinării cauzei careva referințe în adresa instanței nu au parvenit.

Examinând temeiurile recursului declarat de Iulia Vorobiova, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul ca inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Iulia Vorobiova, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurenteii cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursul declarat de Iulia Vorobiova, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Iulia Vorobiova, împotriva deciziei din 04 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Iurie Bejenaru

Galina Stratulat